

goškim delom, publicistično dejavnostjo in z obsežnim znanstvenoraziskovalnim delom poenotila neonatološko doktrino v Sloveniji. S tem je omogočila dviganje ravni medicinske obravnave nedonošenčkov in bolnih novorojencev v Sloveniji na evropsko raven.

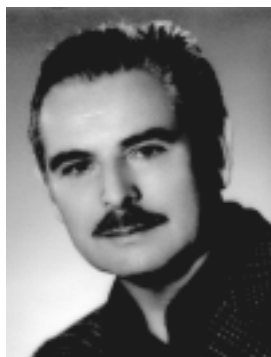
Čeprav je zadnja leta v pokoju, profesorica Konjajeva redno vzdržuje stike s pediatrično stroko in nadvse aktivno sodeluje na naših strokovnih srečanjih ter v sekciji SZD s svojimi kolegi upokojenimi zdravniki. Njeni učenci smo veseli, ko jo srečujemo čilo in mladostno, vedno iskrivega in neuklonljivega duha, ki je bil in je zanjo tako značilen vse njeno dinamično življenje.

Zato ji iz srca želimo – še na mnoga lepa in aktivna leta!

PETER BORISOV – OSEMDESETLETNIK

Viljem Brumec

Prof. dr. Peter Borisov, upokojeni redni profesor zgodovine medicine na Medicinski fakulteti v Ljubljani, specialist ginekologije in porodništva, je praznoval delovno zavzet svoj visoki jubilej. V desetletja trajajočem ustvarjalnem delu najdemo njegove zapise, znanstvene in strokovne izsledke v domačih in tujih strokovnih revijah, časopisih in samostojnih publikacijah, beležimo pa tudi aktivno sodelovanje na številnih domačih in tujih kongresih in simpozijih.

Rojen je bil 27. 11. 1921 v Ljubljani, kjer se je kot srednješolec februarja 1942 vključil v narodnoosvobodilno vojno. Istega leta je bil deportiran v koncentracijski taborišči Gonars in kasneje v Monigo di Treviso. S presledki je bil v okupatorjevih zaporih do l. 1945. Medicino je študiral v Ljubljani. Med študijem ga je ponovno hudo udarila usoda: med l. 1952–54 je bil zapornik na Golem otoku, čeprav ni bil član komunistične partije, le sin ruskih emigrantov. Brezčutni uničevalni stroj ga ni pogubil in uklonil, ostal je visoko moralen, pogumen in pokončen. Leta 1954 je diplomiral in nato služboval kot zdravnik splošne medicine v Ivančni Gorici. Leta 1961 se je v Ljubljani specializiral iz ginekologije in porodništva. Kot ginekolog je sprva služboval na kliniki za ženske bolezni in porodništvo v Ljubljani, na ginekoloških oddelkih v Murski Soboti in v Mariboru, l. 1962 pa je bil imenovan za vodjo dispanzerja za ženske Zdravstvenega doma Ljubljana Vič.

Leta 1974 je dosegel naslov (prvega) doktorja znanosti iz zgodovine medicine z disertacijo »Oris razvoja kirurgije na Slovenskem do začetka 20. stoletja in njen prispevek k razvoju slovenske znanstvene medicine«. Naslednje leto si je pridobil habilitacijo za naziv docenta za zgodovino medicine, l. 1980

je bil habilitiran za izrednega, l. 1985 pa za prvega rednega profesorja zgodovine medicine. Od leta 1976 je obnavljal in razširil dejavnosti Inštituta za zgodovino medicine Medicinske fakultete v Ljubljani, bil njegov predstojnik ter v njegovem okviru ustanovil medicinski muzej. Na inštitutu je deloval do upokojitve l. 1990. Tudi po upokojitvi ne miruje.

Jubilantov bogati opus je v skopem obrisu težko predstaviti. Je ob Ivanu Pintarju (1888–1963), prvem predavatelju zgodovine medicine na Medicinski fakulteti in ustanovitelju Inštituta za zgodovino medicine, najpomembnejši zgodovinar medicine, zlasti strokovnjak za razvoj porodništva in ginekologije. Njegove samostojne publikacije so pomemben prispevek k raziskavam slovenske kulturne zgodovine. V njih izrisuje podobe mož in žena, njihova dejanja in prizadevanja ter institucije, ki so izoblikovale plemenito izročilo slovenskega zdravstva in zdravništva, njihova prizadevanja za zdravje, diagnostiko, prevcenico in socialno vpetost bolezni in bolnika. Doselej je samostojno objavil: Od ranocelnštva do začetkov znanstvene kirurgije na Slovenskem (1977), Pregled razvoja medicinske miselnosti in odkritij, 1. in 2. del (1980), Zgodovina medicine (1985), Kratek pregled zgodovine stomatologije (1986), Univerzitetni klinični center v Ljubljani, njegov nastanek in razvoj (1986), Uvod v zgodovino stomatologije (1990), Ginekologija na Slovenskem od nastanka do 80. let 20. stoletja (1995).

Kot avtor je sodeloval od l. 1978 pri sestavljanju Medicinskega terminološkega slovarja, od l. 1977 sodeluje pri pisanju medikohistoričnih člankov za Enciklopedijo Slovenije in je od leta 1980 član uredniškega odbora za medicino, od l. 1979 je pisal za Enciklopedijo Jugoslavije, sodeloval je pri Slovenskem biografskem leksikonu (12., 13., 14. zvezek). Sicer pa je objavljaj v številnih domačih in tujih strokovnih revijah, časopisih in zbornikih (Zdravstveni/Zdravniški vestnik, Medicinski razgledi, Farmaceutski vestnik, Liječniški vjesnik, Acta Chirurgica Iugoslavica, Acta historica med. stom. pharm. vet., Zbornik za zgodovino naravoslovja in tehnike, Zgodovinski časopis, ISIS, Wiener medizinische Wochenschrift in še bi lahko našteali).

Od leta 1977 je aktivno sodeloval na vsakoletnih kongresih in znanstvenih sestankih Zveze društev za zgodovino zdravstvene kulture Jugoslavije, na kongresu Deutsche Gesellschaft für Geschichte der Medizin, Naturwissenschaft und Technik v Coburgu (1978), na Kongresu zdravstvene kulture podunavskih zemalja v Novem Sadu (1975), 1985 na Congresso nazionale della societa Italiana di storia della medicina v Padovi, na Pintarjevih dnevih in v Zborniku referatov ob 50-letnici Inštituta za zgodovino medicine in 100-letnici bolnišnice na Zaloški cesti v Ljubljani (1995) itn.

Leta 1982 je bil odlikovan z redom dela z zlatim vencem, 1999 pa je prejel priznanje Združenja ginekologov in porodničarjev Slovenije.

Jubilant je ohranil do danes svojo vitalnost, ki ga krepi ljubezen do vsega lepega, glasbe, literature in likovne umetnosti. Iskreno mu čestitamo in mu želimo, da bi svoje izjemno ustvarjalno delo prav uspešno nadaljeval tudi še v mnogih prihodnjih letih.

PRIM. DR. VELIMIR VULIKIĆ, DR. STOM. – SEDEMDESETLETNIK

Franc Štolfa

Po rodu Črnogorec se je rodil v Peći na Kosovu 9. aprila 1931. Vpisal se je v vojaško šolo v Beogradu. Ko se je šola preselila v Šentvid pri Ljubljani, se je z njo preselil tudi Veljko. Živi v Domžalah, kjer si je ustvaril družino. Z njemu svojsko

vztrajnostjo je prehodil pot od dentista, dr. stomatologije, l. 1972 je uspešno ubranil magisterij in l. 1984 zagovarjal doktorat znanosti z naslovom Zobozdravstvena služba v NOB, za kar je prejel Kajuhovo nagrado. Pet let pozneje je izšlo obširno delo Zobozdravstvo na Slovenskem do leta 1940. Zadnja leta ga srečujemo kot pisca proze: romanov, povesti, črtic in novel. Opisuje usode ljudi, dogodke, šege in navade v času, ki je minil, ki naj ostane dediščina zanamcem.

Sledijo knjige, ki jih je za večjo knjižno polico: V zrcalu Račnega potoka, Grenka sreča, V pajkovi mreži, Pota njegove mladosti, Beg iz pekla, Senator s Svete trojice, biografski romani o življenju in delu profesorjev dr. Jožeta Ranta in dr. Franca Čelešnika ter drugih.

Je 70 let dolga ali kratka doba – kdo bi vedel?

Toda čas teče naprej,
vse tiše zveni korak,
mudi se.
In vendar
pomlad se z vigradjo niza,
življenje je večna repriza.
In vendar!

Več kot izpolnil si svojo usodo. Zaplodil si otroka, zasadil drevo in napisal knjigo. (Kitajski pregovor)

Slovcem si daroval vse svoje znanje in moči. Ljubitelji zgodovine medicine in lepe besede Ti iskreno čestitamo!

Na mnoga leta.

Obletnice

SPOMINSKA PLOŠČA DR. IVU KOMJANCU

Anton Prijatelj

Deset let po smrti zdravnika ortopeda dr. Iva Komjanca so v soboto, 25. avgusta 2001, na njegovi rojstni hiši na Mocverju pri Števerjanu odkrili spominsko ploščo. Zbrala se je množica njegovih sorodnikov, prijateljev, bivših bolnikov iz okolice Števerjana in bivših varovancev iz bolnišnice v Malcesinah.

Pobudnik za to je bil gospod Saverij Rožič iz Števerjana iz hvaležnosti za uspešno zdravljenje njegovega sina, njega samega in nekaterih sorodnikov. Pobudo je sprejelo preko osemdeset števerjanskih družin, ki so družno pripravile slovesnost.

Udeležence je pozdravil števerjanski župan Hadrijan Corsi. Slovesno mašo je daroval goriški nadškof Dino De'Antoni ob somaševanju številnih slovenskih duhovnikov iz zamejstva. Pel je zbor Francišek Borgia Sedej iz Števerjana pod vodstvom Danila Čadeža.

Dr. Ivo Komjanc se je rodil 19. septembra 1924. Po študiju v Malem semenišču v Gorici in goriškem liceju, kjer je maturiral leta 1945, je študiral medicino na medicinski fakulteti v Padovi. Diplomiral je leta 1952. Specializiral je ortopedijo in leta 1953 nastopil službo v Ortopedsko-kirurškem inštitutu Rdečega križa v Malcesinah ob Gardskem jezeru. Tam je služboval do svoje upokojitve leta 1989. Ob upokojitvi so ga imenovali za častnega primarija malcesinske bolnišnice. Umril je 26. avgusta 1991 v Malcesinah, kjer je tudi pokopan.

Vse svoje življenje je posvetil otrokom, ki so preboleli poliomielitis (otroško paralizo). Ti hvaležni bolniki so dosegli, da so mu že leta 1995 pred bolnišnico v Malcesinah odkrili doprni kip, ki ga je izdelal kipar Ischia, ki je bil tudi sam njegov bolnik.

Spominsko obeležje je odkrila gospa Mirjam Brumat, vdova dr. Komjanca. V programu je kar nekaj govornikov, v slovenščini in italijanščini, prikazalo ves trud zdravnika ortopeda dr. Iva Komjanca. Še posebej ganljive so bile pripovedi njegovih bolnikov.

Na spominski plošči piše:

V TEJ DOMAČIJI SE JE RODIL IN PREŽIVEL MLADOST

DR. IVO KOMJANC
19. 9. 1924 – 26. 8. 1991

ZDRAVIL JE BOLEZNI, LAJŠAL GORJE:
DAL JE BOLNIKOM SVOJE SRCE.

NAJ V ROJSTNI HIŠI ŽIV BO SPOMIN,
DA TUDI V TUJINI OSTAL SLOVENSKI SI SIN.

HVALEŽNI VAŠČANI IN VSI, KI JIH JE ZDRAVIL
25. 8. 2001

Nečaki dr. Iva Komjanca, Mirka, Aleš, Anka, Simon, Agata in Ida z družinami, so napisali pripoved o Mocverju z naslovom NESEBIČNOSTI DAR (dr. Ivo Komjanc in njegovi z Mocverja). Na 110 straneh je objavljenih 46 prisrčnih pričevanj večinoma slovenskih, le nekaj italijanskih avtorjev; priloženo je obširno, dragoceno fotografsko gradivo. Na zadnji strani pa je rodovnik družine Komjanc (Mocver, Števerjan) z začetnikom družine Francem, rojenim 18. 8. 1849, in zadnjima članoma petega rodu – Magdo, roj. 1974, in Evgenom, rojenim 1977.

Strokovna srečanja

50. OBLETNICA PRVE DESNE RESEKCIJE JETER

Pariz, 14.–15. december 2001

Od resekcije do doniranja (podaritve)

POROČILO S STROKOVNEGA SESTANKA

Eldar M. Gadžijev

Pariz, evropska kulturna metropola, je bil dva dni središče jetrnih kirurgov s celega sveta, ki smo se zbrali na strokovnem sestanku najvišje ravni, da bi delovno proslavili prvo veliko resekcijo jeter.

16. oktobra 1951 je profesor Jean-Louis Lortat Jacob, ki je takrat vodil Kliniko za digestivno kirurgijo v bolnišnici Beaujon v Parizu, napravil prvo uspešno desno resekcijo jeter.

V tistem času je bil to izjemen, celo neverjeten poseg. Uporabljal je operativno tehniko, ki je danes ponovno aktualna, bila